

H A L H A T A T L A N O K

dark flame

sötét láng

fine
selection

ALYSON NOËL

alyson noël

Dark Flame

Sötét láng

a l y s o n n o ë l

Dark Flame

Sötét láng

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Alyson Noël
A mű eredeti címe: Dark Flame

Fordította: Gazdag Tímea
A szöveget gondozta: József Aranka, Szűcs Márta

A művet eredetileg kiadta: St. Martin's Press, New York

DARK FLAME by Alyson Noël. Copyright © 2010 Alyson Noël,
LLC. By arrangement with the author. All rights reserved.

Borítót tervezte: Balogh József

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 415 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Szegedi Marcsi
Korrektorok: Schmidt Zsuzsa, Szűcs Márta
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítást, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Rose Hilliardnek
mert egy álom veled dolgozni,
és nélküled nem tudtam volna megcsinálni!

Megpillantottam a nyomorultat,
a szálnalmas szörnyeteget, akít én teremtettem.¹

Mary Shelley: Frankenstein

¹ Fordította: Göncz Árpád

Egy

– **Mi a túró?**

Haven eldobja a rózsaszín cukormázzal bevont, piros cukorkával meghintett, ezüstpapírban ülő minitortáját. Vastagon kihúzott szeme az enyémet fürkészi, amikor körülnézek a nyüzsgő plázában, és behúdom a nyakamat. Azonnal megbánom a döntést, hogy idejöttem. Voltam olyan bolond, hogy azt hittem, egy szép nyári napon a legjobb hely a hírek közlésére Haven kedvenc cukrászdája. Mintha az a kis epertorta valahogy megédesíthetné a közlést. De már látom, jobb lett volna a kocsiban maradni.

– Halkabban. *Légy szíves!* – Finoman akartam közölni, ehelyett úgy beszélek, mint valami bogaras, vén tanító néni. Figyelem, ahogy előrehajol, platinaszőkére festett frufruját a füle mögé kanyarítja, és hunyorog.

– Már bocsánat! De komolyan mondd? A nyakamba dobtál egy óriási bombát, és komolyan mondom, hogy *óriásít*, a fülem még mindig cseng, a fejem meg forog, úgyhogy meg kell ismételned, hogy biztos legyenek, tényleg azt mondtad, amit gondolok – és te csak azért aggodsz, hogy *túl hangosan beszélek? Viccelsz?*

Nemet intek, és körülnézve teljes fordulatszámú kárelhárító üzemmódba kapcsolok. Lehalkított hangon így szólok:

– Csak azért, mert... senki nem tudhatja meg. Titokban *kell* tartani. Ez *parancs* – nyomatékosítok, rádöbbenve, hogy olyannak mondom ezt, aki sosem volt képes magában tartani senkinek se a titkát, legkevesbé a sajátját.

A szemét forgatva hátraveti magát a székében. Az orra alatt morog valamit, miközben én egy pillanatig figyelmesen tanulmányozom. Rémülten látom, hogy a jelek máris megjelentek rajta: sápadt bőre áttetsző, tiszta, gyakorlatilag pórustalan is, hullámos, barna haja, elöl a szőke csikkal, olyan fényes és ragyogó, akár egy samponreklám. Még a fogai is egyenesebbek, fehérebbek, és nem tehetek róla, de elgondolkodom, hogyan történhetett mindez ilyen gyorsan, csak néhány korty elixír után, amikor nekem sokkal tovább tartott.

Tovább vizslatom, és egy mély levegő után fejest ugrom. Megszezem a korábbi ígéretemet, miszerint nem hallgatom ki a barátnőm legbensőbb gondolatait. Megfeszülök, hogy jobban lássam, s elkapjam az energiamezejét, a szavakat, amelyeket nem mond ki – mert ha a vizslatás egyszer az életben jogos, akkor most tutira az.

De a szokásos „páholyülés” helyett egy sziklakemény fallal találom szemben magam, amely elzárja az utat. Még amikor lazán kinyújtom a kezemet, és az ujjaim hegyével megérintem a kezét, mint ha a koponyás ezüstgyűrűje érdekelne, akkor sem látok semmit.

A jövője rejtve marad előttem.

– Ez olyan... – Nagyot nyel és körülnéz. Néz – a bugyborékoló szökőkútra, a babakocsit tologató s mobiltelőba kiabáló anyukára, a fürdőruhaüzletből szatyrokkal kilépő lányokra – mindenhova, csak rám nem.

– Tudom, hogy ez sok neked... *de attól még...* – Megvonom a vállamat, tudom, hogy jobbat kell kitalálnom, de nem igazán tudom, hogyan.

– *Sok nekem?* Te így látod? – Megrázza a fejét, és az ujjai a zöld fémszék karfáján dobolnak. A pillantása lassan végigmér.

Felsóhajtok, s azt gondolom, jobban is megoldhattam volna a dolgokat, s legszívesebben véget vetnék ennek az egésznek, de már késő. Nincs más választásom, mint hogy szembenézek a trutyival, amit kreáltam.

– Azt reméltem, hogy *te is* így fogod látni. – Vállat vonok. – Örület. Tudom.

Mély levegőt vesz, az arca olyan nyugodt, olyan békés, hogy lehetetlen olvasni a vonásaiból, és épp kezdenék a bocsánataért könyörögni, amikor megszólal:

– Komolyan? Halhatatlanná tettél? *Igazából?*

Bólintok. A gyomrom egy ideges csomó. Kiegyenesedek ültömben, hátrafeszítem a vállamat, hogy álljam a csapást, amely biztosan felém tart. Tudom, hogy bármit kapok, legyen szóbeli vagy fizikai, el kell viselnem. Nem érdelek kevesebbet, amiért tönkretettem az életét, ahogy ő gondolja.

– Én csak... – A fogai közt szívja be a levegőt, és szaporán pislog. Az aurája láthatatlan, nem ad semmi utalást a hangulatára most, hogy olyanná tettem, mint én vagyok. – Hát... tőkre sokkot kaptam. Komolyan. Nem is tudom, mit mondjak.

Összeszorítom a számat, és az ölembé teszem a kezemet. A kristály lópatkós karkötőt babrálok, amit mindig viselek. Megköszörülöm a torkomat, és megszólalok:

– Haven, figyelj, nagyon sajnálom! *Nagyon, nagyon, nagyon sajnálom!* Fogalmad sincs, hogy mennyire. Csak... – A fejemet

csóválom. Tudom, hogy a tárgyra kellene térnem, de úgy érzem, meg kell magyaráznom a dolgot a saját szemszögemből. A lehetetlen döntést, amit meg kellett hoznom, hogy milyen érzés volt sápadtnak és kiszolgáltatottnak látnom őt, élet és halál között imbolyogva, amikor minden lélegzetvétele az utolsó lehetett volna...

De még mielőtt elkezdhethném, hozzám hajol, nagyra nyílt szemem rám mered.

– *Megőrültél?* – csóválja a fejét. – Te tényleg *bocsánatot kérsz*, amikor én csak ülök totál kikészülve, annyira döbbenet, hogy azt sem tudom, hogy köszönjem meg?!

– *He?*

– *Ez iszonyú jó!* – Haven vigyorogva ugrál a széken ültében, a képe ragyog, akár egy ezerwattos villanyizzó. – Ez komolyan a legkirályabb, ami valaha történt velem, és neked köszönhetem!

Nyelek egyet, és idegesen nézek körül, nem tudom, mit kellene felelnem. Nem erre számítottam. Nem erre készültem fel. Bár pontosan erre figyelmeztetett Damen.

Damen – legjobb barátom – lelki társam – életeim szerelme. Az én fantasztikusan jóképű, szexi, okos, tehetséges, türelmes, megértő pasim, aki tudta, hogy ez megtörténik, és pontosan ugyanezért könyörgött, hogy velem jöhessen. De túl makacs voltam. Ragaszkodtam ahhoz, hogy egyedül csináljam végig. Én *változtattam át* – én itattam meg vele az elixírt –, úgyhogy nekem kell megmagyaráznom. Csakhogy nem úgy megy, ahogy elképzeltem. Közel sem.

– Ez olyan, mintha vámpír lennék, nem? Leszámítva a vérszívást. – Csillogó szemekkel a tekintetemet keresi. – Ó, meg a koporsókat és a napfényundort is! – A hangja felerősödik örömeiben. – Ez *olyan* csodálatos, mintha egy álom vált volna valóra! Minden, amit valaha

is akartam, végre megtörtént! Vámpír vagyok! Egy gyönyörű vámpír, csak nincsenek undi mellékhatások!

– Nem vagy vámpír – mondom tompa hangon, közömbösen. Hogy jutottunk el ide? – Olyan nem létezik.

Nem, sem vámpírok, sem vérfarkasok, sem manók, sem tündérek nincsenek – csak halhatatlanok, akik, hála Romannek meg nekem, gyorsan gyarapodnak...

– Ezt honnan tudod? – kérdezi Haven felhúzott szemöldökkel.

– Mert Damen már régebb óta él, mint én – felelem. – És soha nem találkozott eggyel sem, vagy olyan emberrel, aki találkozott volna velük. Szerintünk a vámpírlegendák mind a halhatatlanoktól erednek, csak van pár nagy tévedés, mint például a vérszívás, hogy nem tudnak kimenni a napfényre, meg az egész fokhagyma–allergia dolog. – Közelebb hajolok a barátnőmhöz. – Ezeket csak a drámai-ság miatt találták ki.

– Érdekes. – Haven bólint, bár világosan látszik, hogy a gondolatai máshol járnak. – Azért ehettek még egyet? – int az epres ronc-s felé, amelynek az egyik oldala a kartondoboznak nyomódott, a má-sik pedig érintetlenül könyörög, hogy egyék meg. – Vagy van valami más, amit... – Tágra nyílik a szeme, és időt sem hagyva a válaszra, az asztra csap, és felvisít: – Jézus, *az a lé*, ugye? Az a piros cucc, amit Damennel mindig isztok! Ez az, mi? *Szóval*, mire vársz? Add már ide, hadd legyen hivatalos, alig várom, hogy elkezdjem!

– Nincs nálam – felelem. Látom, hogy csalódottságában megnyílik az arca, és gyorsan magyarázni kezdek. – Figyelj, tudom, hogy azt hiszed, nagyon király, meg minden, és egy része az is, ez kétségtelen. Sosem öregszel meg, nem lesznek pattanásaid, nem töredezik a hajad, sosem kell majd edzened, és még magasabb is leszel, ki tudja? De van más is, amit tudnod kell, amit el kell

magyaráznom, hogy... – A szavam eláll, amikor kiugrik a székéből, olyan gyorsan és kecsesen, akár egy macska – a halhatatlanság újabb mellékhatása.

Egyik lábáról a másikra szökdécselve így szól:

– Ugyan már! Mit kellene még tudnom? Ha magasabbra tudok ugrani, gyorsabban futok, nem öregszen, nem halok meg, mi másra lenne még szükségem? Nekem úgy tűnik, hogy felkészültem az örökkévalóságra.

Idegesen körülnézek. Elhatározom, hogy megfékezem a lelkesedését, mielőtt valami örültséget tenne – olyasmit, ami olyan figyelmet von rá, amelyet nem engedhetünk meg magunknak.

– Haven, légy szíves, *ülj le!* Ez most komoly. Több mindent kell elmondanom. *Sokkal* többet – suttogom. A szavak nyersek, brutálisak, de ettől még semmilyen hatásuk sincs. Haven csak áll előttem, a fejét rázza, és nem tágít. Úgy megrészegítette az új, halhatatlan ereje, hogy a dacot átugorva egyenesen az ellenségesség felé tart.

– Neked *minden* komoly, Ever. *Minden-egyese-dolog*, amit csak mondasz és teszel, olyan rohadtul komoly. Most *tényleg*, átadod a királyság kulcsát, aztán ragaszkodsz ahhoz, hogy maradjak vesztég, hogy figyelmeztess a sötét oldalra? Ez mekkora örültség már? – A szemét forgatja. – Gyerünk, lazíts egy kicsit! Rendben? Hadd próbáljam ki, csak egy tesztvezetés erejéig, hadd lássam, mire vagyok képes! Kihívlak! Aki előbb ér a járdaszegélytől a könyvtárhoz, az nyer.

Megrázom a fejemet, és felsóhajtok. Azt kívánom, bár ne kellene megtennem, de tudom, hogy helyén való egy kis telekinézis! Csak azzal vethetek véget az egésznek, és mutathatom meg, ki a főnök. Hunyorítok, és erősen összpontosítok a székére. Olyan gyorsan lendítem meg a kövön, hogy kilöki alóla a lábát, és le kell ülnie.

– Hé, ez fáj! – dörzsöli a lábát rám meredve.

De csak megvonom a vállamat. Halhatatlan, nem sérülhet meg. Amúgy pedig sok mindent kell elmagyaráznom, és nem lesz rá idő, ha így folytatja, úgyhogy felé hajlok, hogy minden figyelme rám irányuljon, amikor azt mondom:

– Hidd el, hogy nem játszatsz, ha nem ismered a szabályokat! És ha nem vagy tisztában a szabályokkal, valaki megsérül.

Kettő

Haven bevágódik a kocsimba, szorososan az ajtóhoz lapul, és felhúzza a lábát az ülésre. Miközben kiállok a parkolóból az utcára, a homlokát ráncolja, engem bámul, és morog – egy komplett panaszlitániát.

– Első szabály – pillantok rá, és kisöpröm az arcomból hosszú, szőke hajamat. Nem vagyok hajlandó odafigyelni a nyíltan el-lenséges tekintetére. – *Nem-mondhatod-el-senkinnek!* – Elhallgatok, hogy a szavak elérjenek hozzám, aztán hozzáteszem: – Komolyan. Nem mondhatod el anyukádnak, apukádnak, se Austin öcsédnek...

– Ugyan már! – Moco-rog, keresztbe teszi, majd kinyújtja a lábát, a ruháját ráncigálja, és olyan feszülten és idegesen rázza a lábát, hogy látszik, alig bírja ki mellettem. – Amúgy is alig beszélek velük – néz rám rosszállón. – Egyébként pedig ismétled magadat. Ezt már világosan eldaloltad nekem. Úgyhogy rajta, tovább, essünk túl rajta, hogy kiszállhassak innen, és elkezdhessem az új életemet!

Nagyot nyelek. Nem hagyom, hogy siettesen vagy eltántorítson. Ránézek, amikor megállok egy lámpánál. Azt akarom, hogy felfogja a fontosságát annak, amit mondok.

– És ez Milesra is vonatkozik. Semmilyen körülmények között nem mondhatod el neki.

Haven a szemét forgatja, és a gyűrűjével játszik, tekergeti a középső ujj körűl, látni való, hogy nagy a kísértés, hogy felmutassa.

– Jó. Nem mondhatom el senkinek. Vágom – motyogja. – A következőt, légy szíves!

– Ehetsz normális kaját. – Áthajtok a kereszteződésen, lassan gyorsítok. – De nem fogod mindig kívánni, mivel az elixír jóllakat majd, és minden tápanyagot biztosít, amire szükség van. De ettől még, legalábbis nyilvános helyen, fontos, hogy fenntartsd a látszatot, úgyhogy legalább *tégy úgy*, mintha ennél.

– Ja, ahogy te? – Felhúzott szemöldökkel, gúnyos vigyorba görbülő szájjal néz rám. – Amikor ebédnél darabokra tépdesed a szendvicset, és apróra morzsolod a chipset, közben meg azt hiszed, senki nem veszi észre? Ezt csináltad végig? *Fenntartottad a látszatot?* Mert Milesszal azt hittük, táplálkozási zavaraid vannak.

Mélyet lélegzek, és a vezetésre koncentrálok, nem nyomom a gázt, nem hagyom, hogy kiakasszon. Ez a karma, amiről Damen mindig beszél – minden cselekedetünknek következménye van –, ide vezetnek a cselekedeteim. Egyébként, még ha vissza is fordíthatnám az időt, és újra átélhetném, sem változtatnék semmin. Pontosan ugyanazt a döntést hoznám, mint akkor. Mert nem számít, milyen kínos lehet ez a pillanat, még mindig jobb, mint a hét valamelyik napján részt venni a barátnőm temetésén.

– Te jó ég! – Rám néz, eltátja a száját, elkerekedik a szeme, és magas, vinnyogó hangon így szól: – Azt hiszem... azt hiszem, ezt hallottam!

A szemébe nézek, és annak ellenére, hogy nyitva a tető, és perzsel a dél-kaliforniai nap, azonnal libabőrös leszek.

Ez nem jó. Egyáltalán nem jó.

– *A gondolataidat!* Valami olyasmire gondoltál, hogy örülsz, hogy nem kell elmenned a temetésemre, ugye? Tényleg *hallottam* a szavaidat a fejemben! Ez *annyira* király!

Azonnal felhúszom a védőfalaimat, elzárom az elmémhez, az energiáimhoz vezető utat, mindent. Igencsak megrémülök, hogy képes olvasni a gondolataimban, miközben én nem hallom az övéit, és esélyem sincs megmutatni neki, hogyan védje meg magát ettől.

– Akkor nem vicceltetek, igaz? Az egész telepátia-üggyel? Te meg Damen tényleg olvastok egymás agyában.

Lassan, kelleetlenül bólintok, miközben engem tanulmányoz, és a tekintete úgy ragyog, mint még soha. Ami egykor hétköznapi, barna árnyalatú volt, és gyakran örületes színű kontaktlencsék alá rejtette, most ragyogó arany, topáz és bronz keveréke – még egy halhatatlansági mellékhatás.

– Mindig tudtam, hogy furcsák vagytok, de ez egy egészen más szintre emeli a dolgot. És most már én is tudok ilyet! Jézusom, bár csak itt lenne Miles!

Behunyom a szememet, és a fejemet csóválom. Türelemért esdeklek, és azon gondolkodom, vajon hányszor kell még elismételnem. Fékezek egy gyalogos előtt.

– De nem mondhatod el Milesnak, *emlékszel?* Ezt már megbeszéltük.

Vállat von, a szavaim egyenesen lepattannak róla. A mutatóujja köre csavargat egy csillogó, barna hajtincset, és elmosolyodik. Egy fekete Bentley húz mellénk, benne egypár sráccal, akikkel egy suliba járunk.

– Jó. *Jó!* Komolyan, nem fogom elmondani neki. Lazíts már, légyszí! – Rákattan az osztálytársunkra, mosolyog, flörtöl, integet,

egészen odáig elmegy, hogy csókokat dobál neki, aztán nevet, amikor a fiú másodszer is ránéz, hogy jól látja-e.

– A titok biztonságban van. Csak mindig elmondom neki, ha valami izgi történik, ez minden. Megszokás. Biztosan túlteszem magam rajta. De ettől még ismerd el, hogy ez elég király, nem? Hogy reagáltál, amikor először rájöttél? Nem akadtál ki tökre? – néz rám.

A homlokomat ráncolom, és erősebben lépek a gázra, mint szerettem volna, a kocsi pedig előrelődül, miközben a gondolataim visszafelé suhannak, az első napra. Vagy legalábbis az első alkalomra, amikor Damen megpróbálta megosztani velem az életemet megváltoztató hírt az iskola parkolójában. De akkor nem figyeltem. És az *izgatottól* is elég messze voltam. Aztán, másodszer, amikor el akarta mesélni a mi hosszú és bonyolult múltunkat, még mindig bizonytalan voltam. Egyrésztől úgy gondoltam, nagyon jó, hogy végre együtt lehetünk több száz évnyi távollét után. Másrésztől viszont sok mindent fel kellett fognom. Sok mindent fel is kellett adnom.

És míg először azt hittük, csak az én döntésemén múlik – hogy iszom-e tovább az elixírt, és elfogadom a halhatatlanságomat, vagy teljesen figyelmen kívül hagyom, élem az életemet, és átadom magam a halálnak a távoli jövő egy bizonyos pontján –, most már mindketten okosabbak vagyunk.

Most már tudjuk az igazságot a halhatatlanok megsemmisüléséről.

Most már ismerjük az Árnyvidéket.

A végtelen űrt.

A feneketlen mélységet.

A helyet, ahol a halhatatlanok lélektelenül, magukra maradva várnak az örökkévalóságig.

A helyet, amelyetől távol kell maradnunk.

– Khmm, halló, föld hívja Evert! – nevet Haven.

De csak vállat vonok. Más választ nem szándékozom adni.

Ez csak arra sarkallja, hogy felém hajolva így szóljon:

– Bocs, de nagyon nem értelek. – Végigmér. – Ez *egész* életem legjobb napja, te meg csak a negatívumokra koncentrálsz. Hahó! Természetfeletti képességek, fizikai erő, kortalan fiatalság és szépség, ez számodra nem jelent semmit?

– Haven, ez nem csak móka meg kacagás, ez...

– Ja, ja! – Haven, szemét forgatva hátradobja magát az ülésben, a melléhez húzza a térdét, és szorosán átöleli a lábait. – Vannak szabályok, ez a hátránya. Vettem, tisztán és érthetően. – Összeráncolt homlokkal oldalra fésüli a haját, és addig csavargatja, míg nem lesz belőle csillogó, barna köteg. – De basszus, nem unod még? Hogy mindig rajtad van a világ súlya? A világ legjobb életét éled. Szőke vagy, kék szemű, magas, sportos, tehetséges, ja, és ráadásul a földkerekség legszexisebb pasija történetesen örülten szerelmes beléd. – Felsőhajt, csodálkozik, hogy lehetek ilyen vak az igazságra. – Nézzünk szembe azzal, olyan életed van, amelyről a többi ember csak álmodhat, és mégis úgy csinálsz, mintha ez lenne a Szívás Citybe vezető út. Hogy őszinte legyek, sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de ez szerintem örültség. Mert az az igazság, hogy én fantasztikusan érzem magam! Fel vagyok villanyozva! Mintha villám járta volna át a testemet, tetőtől talpig! És kizárt, hogy veled utazom Bánatföldre. Kizárt, hogy rusnya kapucnis pulcsiban meg napszemüvegben osonkodjak a suliban, gyakorlatilag a fejembe implantált iPoddal, ahogy te szoktál. Legalább most már tudom, azért csináltad, hogy megszabadulj a hangoktól meg a gondolatoktól, ugye? De akkor is, rohadtul ki van csukva, hogy úgy éljek. Szándékomban áll magamhoz ölelni mind a két karommal. Azt is tervezem, hogy komolyan belerúgok párszor Stacia, Honor és Craig

fenekébe, ha egy kicsit is zavarnak engem vagy a barátaimat! – Előrehajol, a térdére könyököl, és összehúzza a szemét. – Ha arra a sok rosszra gondolok, amin miattuk keresztülmentél, és hogy te csak úgy eltűrted... – csücsörít. – Nem értem.

Ránézek, és tudom, hogy csak le kellene eresztenem a falaimat, és a válaszra gondolni, ő pedig hallaná a szavakat a fejemből, de azt is tudom, hogy sokkal nyomatékosabb, ha hangosan kimondom:

– Azt hiszem, azért, mert az egész nagyon sokba került... a családom elvesztésébe... hogy sosem kelhetek át... – Elhallgatok, visszatartom a szavakat. Nem állok készen, hogy meséljek Nyárvidékről, arról a csodálatos, misztikus dimenzióról a dimenziók között, vagy a hídról, amelyen a halandók átkelnek a *túloldalra* – illetve legalábbis most még nem. Egyszerre csak egyvalamit. – Én mindig *itt* leszek. Sosem kelek át, és nem látom viszont a családomat... – Megrázom a fejemet. – És, hát, számomra ez elég nagy büntetés.

Haven felém nyúl, az arcán az a szomorú kiskutyatekintet, aztán gyorsan elhúzza a kezét.

– Hoppá, bocsi! Elfelejtettem, hogy utálok, ha megérintenek. – Az orrát ráncolva a füle mögé simít egy szélfúttá hajtincset.

– Nem utálok, ha megérintenek – vonok vállat. – Csak néha... hát, eléggé leleplező tud lenni, ennyi az egész.

– Nekem is az lesz?

Ránézek. Fogalmam sincs, milyen rejtett *adottságai* lehetnek még. Máris jóval előttem jár, egyetlen üveg elixír után, ki tudja, mi lesz még?

– Nem tudom – felelem a vállamat megvonva. – Egy része azért történt, mert meghaltam, és...

Haven szeme összeszűkül, megfeszül, hogy lássa a gondolataimat, de a pajzsomnak köszönhetően nem jut messzire.

– Hát, mondjuk úgy, hogy halálközeli élményem volt. Az meg szokta változtatni a dolgokat. – Befordulok az utcájukba.

Haven rám néz, a tekintete rezzenéstelen, erős, az ujjai a nadrágja egy kis szakadását piszkálják.

– Úgy tűnik, csak szemezgettél azokból a dolgokból, amelyeket szeretnél, ha tudnék. – Felhúzza a szemöldökét, kihívón, hogy tiltakozzak.

De nem teszem. Nem teszek semmit, csak lehunyt szemmel bólintok. Nagyon unom a hazudozást, és hogy folyton fedősztorikat kell kitalálnom. Jó érzés a változatosság kedvéért beismerni ezt-azt.

– Megkérdezhetem, hogy miért?

Mély lélegzetet veszek, és erővel ráveszem magam, hogy a szemébe nézzek.

– Egyszerre sok lenne. Egyes dolgokat meg kell tapasztalnod, hogy megértsd, míg másokat... hát, a legtöbbje várhat. De még mindig van pár dolog, amit tudnod kell.

Megállok a kocsibejárójukon, és a táskámba túrok, majd a kezébe adok egy olyan kis selyemerszényt, amelyet Damentől kaptam.

– Mi ez? – Kioldja a zsinórt, és beledugja az ujjait. Színes kövek kis csomóját húzza ki a zacskóból, amelyeket vékony aranyzsinegek tartanak össze, és az egész egy fekete selyemzsinóron lóg.

– Egy amulett – biccentek. – Fontos, hogy... mindig viseld. Mondjuk mostantól mindig.

Haven hunyorít, előre-hátra himbálja az amulettet, figyel, ahogy a kövek felfogják és visszaverik a napfényt.

– Nekem is van. – Kihúzom a sajátomat a pólóm alól, felfedve a kőfürtöt.

– Hogyhogy az enyém másmilyen? – A pillantása egyikről a másikra vándorol, összehasonlítja őket, próbálja eldönteni, melyik a jobb.

– Mert nincs két egyforma, mindenkinek más a... másra van szüksége. És ha viseljük ezeket, biztonságban vagyunk.

Rám emeli a tekintetét.

– Védelmező képességeik vannak – vonom meg a vállamat, tudva, hogy zavaros vizekre evezek. Ez az a rész, amelyben Damennel nem értünk egyet.

Haven félrebillentett fejjel ráncolja az orrát, képtelen olvasni a gondolataimban, de nagyon jól tudja, hogy valamit elhallgatok.

– Pontosan *mitől* véd meg minket? Hiszen halhatatlanok vagyunk, nem? Ami, ha nem tévedek, azt jelenti, hogy örökké élünk, és mégis azt mondod, *védelemre* van szükségem? Hogy *biztonságban* legyek? – Megrázza a fejét. – Bocs, Ever, de ennek semmi értelme. Ki vagy mi ellen kellene megvédenünk magunkat?

Mély lélegzetet veszek, és megerősítem magamban, hogy jól teszem, ha elmondom, még ha Damen másképp is gondolja. Remélem, hogy a barátom megbocsát, és így felelek:

– Romantól kell megvédened magad.

Haven megrázza a fejét, és karba teszi a kezét. Nem hajlandó elhinni.

– Romantól? Ez nevetséges. Roman sosem ártana nekem.

Eltátom a számat, alig hiszek a fülemnek, különösen azok után, amit az imént mondtam.

– Ne haragudj, Ever, de Roman a *haverom*. És nem mintha közöd lenne hozzá, de jó úton járunk afelé, hogy *több* legyen, mint haver. És mivel nem titok, hogy az első perctől kezdve utálod őt, nem lep meg, hogy most ezt hallom. *Szomorú*, de nem meglepő.

– Nem csak úgy kitalálok. – Vállat vonok, s szeretnék higgadt maradni, de nem megy. Tudom, hogy az emelt hang és annak az erőltetése, hogy az én szemszögemből lássa a dolgokat, sosem fog

működni egy olyan makacs embernél, mint ő. – Igen, talán igazad van, talán nem kedvelem, de ha végiggondolom, hogy megpróbált megölni téged, meg minden... Hát, nevezz bolondnak, de szerintem ez elég jó ok. Még szemtanúim is vannak, tudod, hogy nem csak én voltam ott!

Haven hunyorog. A körmei kopognak a kilincsen.

– Jó, tisztázzunk valamit! Roman megpróbált megmérgezni valami vacak teával...

– Belladonnával... álmhozófünek is nevezik...

– Mindegy – legyint. – A lényeg, hogy azt állítod, meg akart ölni, és ahelyett, hogy hívtad volna a 911-et, átsétáltál, hogy lásd, mi van? Ezzel mi van? Nyilván nem vetted túl komolyan, akkor én miért teném?

– Megpróbáltam telefonálni... de... *bonyolult*. – Megrázom a fejemet. – Választanom kellett valami... valami, amire nagy szükségem van, és te kötötted. És amint látod, téged választottalak.

Haven nagyra nyílt szemmel rám néz, az agya kattog, nem szól egy szót sem.

– Roman azt ígérte, odaadja, ami nekem kell, ha hagylak meghalni. De nem tudtam megtenni... és így... – intek felé. – Most halhatatlan vagy.

A barátnőm fejcsóválva körülnéz. Egy csapat kölyökre figyel, akik egy feltuningolt golfkocsival furikáznak az utcán fel-alá. Olyan sokáig hallgat, hogy már majdnem megszólalok, amikor így szól:

– Sajnálom, hogy nem kaptad meg, amit akartál, Ever, tényleg sajnálom. De nincs igazad Romannel kapcsolatban. Kizárt, hogy hagyott volna meghalni. Abból, amit mondtál, nála volt az elixír, arra az esetre, ha másképp döntenél. Amúgy meg szerintem *kicsivel* jobban ismerem Romant, mint te, és az a helyzet, hogy tudja, milyen

boldogtalan voltam a családom miatt... – vonja meg a vállát. – Valószínűleg azért akart halhatatlanná változtatni, hogy attól megmentesen, de nem akart ő lenni a nemzöm, mert nagy a felelősség. Nem kétlem, hogy ha te nem itatsz meg, akkor ő megtette volna. Nézz szembe azzal, Ever, hogy rosszul döntöttél! Be kellett volna dőlnöd a blöffjének.

– Nincs olyan, hogy *nemző* – morgom, és magamban forgatom a szememet. Az egész litániából pont ezen akadok fenn? Megrázom a fejemet, és kezdem előlről. – Nem így van... közel sem... ez... – Elhal a hangom, amikor Haven félrenéz. Meggyőződése, hogy igaza van, nekem pedig nincs. És mivel megpróbáltam figyelmeztetni a veszélyekre – *Romanre* –, Damen nem hibáztathat azért, amit mondani fogok.

– Jó, higgy, amit akarsz, csak tégy egy szívességet! Ha ragaszkodsz ahhoz, hogy Romannel lógj, csak azt kérem, hogy viseld az amulettedet. Komolyan. Soha ne vedd le, semmi miatt, és...

Haven felhúzott szemöldökkel rám néz. Az ajtó félig nyitva, alig várja, hogy kiszállhasson a kocsiból, és megszabaduljon tőlem.

– És ha komolyan gondolod, hogy tartozol nekem, amiért halhatatlanná tettelek...

Egymás szemébe nézünk.

– Akkor Romannek van valamije, amit meg kell szerezned.

Három

– Hogy ment?

Damen ajtót nyit, mielőtt kopognék. A pillantása mély és erős. Követ a dolgozószobába, ahol lerogyok a velúr bevonatú kanapéra, és lerúgom a sarumat. Gondosan kerülöm a pillantását, amikor mellem telepszik a párnára. Általában az örökkévalóságot tölténém azzal, hogy csak nézem – az arca finom vonásait, magas arccsontját, buja, hívogató ajkait, a szemöldöke ívét, sötét, hullámos haját, sűrű szempilláját –, de ma nem.

Ma inkább néznék bárhová máshová.

– Na, elmondtad neki? – Az ujjai végigsimítanak az arcomon, a fülem hajlatán. Az érintése az örökké jelenlévő, közöttünk rezgő energiamező ellenére megtölt bizsergéssel és forrósággal. – A süti olyan figyelemelterelő volt, mint remélted? – A szája a fülcimpámat birizgálja, majd lefelé indul a nyakamon.

Kimerültséget színlelve hátradőlök a párnákra, behunyom a szemem. De az az igazság, hogy nem akarom, hogy *lásson*, hogy túl figyelmesen nézzen. Nem akarom, hogy érezze a gondolataimat, a lényegemet, az energiámat – azt a furcsa, idegen lüktetést, ami az elmúlt pár napban bennem mocorog.

– Aligha – sóhajtom. – Nem érdekelte, szerintem már nem csak egyféleképpen hasonlít ránk. – Érzem a tekintete súlyát, ahogy rám néz.

– Szeretnéd megbeszélni?

Még lejjebb csúszom, és a lábamat átdobom Damenén. Lelassul a lélegzetem, amikor elhelyezkedem az energiája melegében.

– Haven annyira... nagyon előrehaladt. Úgy értem, hogy ott az a kinézet, tudod? Az a kísérteties, makulátlan, halhatatlan külső. Még a gondolataimat is hallotta, amíg el nem zártam őket előle. – Homlokráncolva csóválom a fejemet.

– *Kísérteties?* Így látod... így látasz minket? – Dament láthatóan nyugtalanítják a szavaim.

– Hát... nem igazán *kísérteties*. – Elhallgatok. Vajon miért így fogalmaztam? – Sokkal inkább... *nem normális*. Kétlem, hogy a szupermodellek ilyen jól néznek ki mindig. Nem beszélve arról, ha nő 5 centit egy éjszaka alatt, mint én. Azt hogy magyarázzuk meg?

– Ahogy nálad – feleli Damen összehúzott szemmel. Sokkal jobban érdeklik a ki nem mondott szavak, mint amiket kimondok. – Nevezhetjük növekedési rohamnak. A halandók között nem olyan szokatlan, tudod. – Próbál lazán beszélni, de nem igazán sikerül neki.

Félrenézek a zsúfolt könyvespolcokra, teli bőrkötéses, első kiadású könyvekkel, az absztrakt olajfestményekre, amelyek legtöbbször megfizethetetlen eredeti. Tudom, hogy Damen nem hagyja annyiban. Tudja, hogy van valami, de remélem, hogy nem érzi, milyen komoly. Hogy csak kimondom a szavakat, s úgy teszek, mintha érdekelne, de nem igazán foglalkozom az egészszel.

– És? Utál téged, ahogy tartottál tőle? – kérdezi rezzentelen, mély hangon, egy kicsit puhatólózva.

Rálesek a csodálatos, gyönyörű teremtésre, aki az elmúlt négy-
száz évben szeretett engem, és szeretni is fog, mindegy, hány baklö-
vést követek el, mindegy, hány életet teszek tönkre. Behunyt szem-
mel felsóhajtok, elővarázsolok egy szál piros tulipánt, és átnyújtom
neki. Nem csupán a halhatatlan szerelmünk jelképe, hanem a foga-
dásunk nyertesének díja.

– Igazad volt. Nyertél. – Csóválom a fejemet. Eszembe jut, hogy
Haven pontosan úgy reagált, ahogy ő mondta. – Hihetetlenül el van
ragadtatva. Nem tudja elégszer megköszönni. Úgy érzi magát, mint
egy rocksztár. Nem, felejtsd el, *jobban*, mint egy rocksztár. Mint egy
vámpír rocksztár. De tudod, az újabb fajtából, a vérszívás meg a ko-
porsóban alvás nélkül. – A fejemet csóválom, és mosolygok.

– A legendás halhatatlanok soraiból? – Damen behúzza a nyakát.
Egy kicsit sem tetszik neki a hasonlóság. – Nem tudom, mit gondol-
jak erről.

– Ó, biztos csak a legutóbbi gótikus időszak mellékhatása.
A lelkesedése végül majd alábbhagy. Tudod, amikor rádöbben a való-
ságra.

– Neked is ilyen? – kérdezi. Az állam alá csúsztatja az ujjait, hogy
újra rá nézzek. – Alábbhagyott a lelkesedés, vagy inkább... *elmúlt?* –
A pillantása mély, mindent tudó, a hangulatom minden moccanásá-
ra ráhangolódik. – Ezért olyan nehéz rám nézned?

– Nem! – rázom meg a fejemet. Lebuktam, és kétségbeesetten
szeretném megcáfolni. – Csak... *fáradt* vagyok. Mostanában kicsit...
ideges vagyok, ennyi az egész. – Közelebb bújok hozzá, a nyaka haj-
latába temetem az arcomat, az amulett zsinórja mellé. *Az az ideges*,
szúrós érzés, amit napok óta hurcolok magammal, csökken, elolvad,
amikor beszívom langyos pézsmailátát. – Miért nem lehet min-
den pillanat ilyen, mint ez? – morgom, tudva, hogy valójában ez azt

jelenti: Miért nem lehetek mindig ilyen, miért nem *érezhetek* mindig így?

Miért változik meg minden?

– Lehetséges – vonja meg a vállát. – Nincs semmi oka, hogy ne legyen így.

Elhúzódom, és a szemébe nézek.

– Ó, én legalább két nagyon jó okot tudok.

Romy és Rayne felé intek, a horrorikrekre, akikért felelősek vagyunk. A lépcsőn jönnek lefelé. Egyenes, egyforma hajuk, egyenes frufujuk, sápadt bőrük és hatalmas, sötét szemük van, de a ruhájuk tökéletes ellentéte egymásnak. Romyn rózsaszínű, frottír nyári ruha van hozzáillő papuccsal, Rayne pedig mezítláb érkezik, tetőtől talpig feketében. A vállán Luna, az apró, fekete kismacska ül. Mindketten boldog, kedves mosolyt villantanak Damenre, rám pedig csak ellenségesen merednek – ahogy szoktak –, és ez az egyetlen, ami itt *nem* változott.

– Majd megjön az eszük – mondja Damen. Ezt akarja hinni, és azt kívánom, bárcsak én is ezt hinném!

– Nem fog – sóhajtok a papucsom után kotorászva. – Nem mint ha nem lenne meg a maguk indoka. – Belebújok a lábbelimbe, és ránézek.

– Máris mész?

Bólintok, és kerülöm a pillantását.

– Sabine vacsorát készít, Munoz átjön, olyan *kötődés*-dolog. Sabine szeretné, ha jobban megismernénk egymást. Tudod, nem annyira tanár-diák, inkább a jövőbeni nem vérségi kapcsolat miatt – vonom meg a vállamat. Amint kimondom, rádöbbenek, hogy meg kellene hívnom őt is. Hihetetlen bunkóság kihagyni. De Damen jelenléte csak bekavarna a *többi* esti tervembe. Abba, amelyeket

talán sejthet, de semmiképp sem lehet a tanúja. Különösen azok után, hogy nagyon gondosan leírta az érzéseit az én varázslatos kontárkodásom iránt. Kinyögök egy szerencsétlen „Úgyhogy... tudod...”-ot, és hagyom a levegőben lógni kettőnk között, mivel fogalmam sincs, hogy most mégis merre.

– És Roman?

Mély levegőt veszek, amikor a szemébe nézek. A pillanat, amit eddig sikerült elkerülnöm, most elérkezett.

– Figyelmeztetted Havent? Elmondtad neki, hogy mit tett?

Bólintok. Felidézem a beszédet, amit a kocsiiban gyakoroltam egész idáig arról, hogy Haven lehet a legjobb lehetőségünk, hogy megszerezzük Romantól, amire szükségünk van. Remélem, hogy jobban hangzik az ő fülének, mint a sajátomnak hangzott.

– És?

Megköszörülöm a torkomat, hogy kis időt nyerjek magamnak.

Damen várja, hogy folytassam, hatszáz év türelme ül az arcán, amikor kinyitom a számat, hogy belevágjak, de képtelen vagyok. Túl jól ismer. Úgyhogy inkább csak felhúrom a vállamat, és felsóhajtok, tudom, hogy a szavak feleslegesek. A válasz ott van a szememben.

– Értem – bólint. A hangja lágy, higgadt, helytelenítésnek nyoma sincs benne, ami miatt kicsit csalódott vagyok. Én is elítélem magamat, ő miért nem teszi?

– De... tényleg nem olyan, ahogy gondolod – mondom. – Nem mintha nem próbáltam volna meg figyelmeztetni Havent, de nem hallgatott rám. Úgyhogy, gondoltam, miért is ne? Ha ragaszkodik ahhoz, hogy Romannel lógjon, akkor mit árthat, ha megpróbálja elcsórni az ellenszert közben? Tudom, hogy szerinted ez helytelen, de így alakult, s egyébként sem hiszem, hogy olyan nagy ügy.

Damen rám néz. Az arca nyugodt, semmit sem árul el.

– Amúgy meg tulajdonképpen nincs is bizonyítékunk arra, hogy Roman hagyta volna meghalni Havent. Végig nála volt az ellenszer, tudta, hogyan fogok dönteni. De, még ha nem is lett volna igaza, honnan tudjuk, hogy nem itatta volna meg vele ő maga az ellenszert?

– Mély lélegzetet veszek, alig hiszem el, hogy Haven érveit vettem kölcsön, ugyanazokat, amelyeket pár pillanattal ezelőtt elleneztem.

– Még az is lehet, hogy megpróbálta ellenünk fordítani az egészet! Mondjuk, azt mondta neki, hogy mi hagytuk volna meghalni, és a végén még *ellenünk* fordítja Havent! *Erre* gondoltál már?

– Nem. Gondolom, még nem – feleli összeszűkülő szemmel. Aggodalom felhőzi az arcát.

– És igenis követni fogom a történéseket. Meg akarok bizonyosodni arról, hogy Haven biztonságban van. De szabad akarata van, és nem választhatjuk meg, hogy kivel barátkozzon, úgyhogy azt gondoltam, tudod, ha Rómában jársz... meg minden... hogy úgy mondjam...

– Mi a helyzet Haven gyengéd érzelmeivel, amelyeket Roman irányában táplál? Ezt is mérlegelted?

Vállat vonok. A szavaimban meggyőződés van, amit nem igazán érzek át, amikor válaszolok:

– Havennek irántad is voltak *érzelmei*, ha még emlékszel. Elég gyorsan túltette magát rajtuk. És ne feledkezz meg Joshról, a srácról, aki meggyőződése szerint a lelki társa volt, és akit egy kiscica miatt rúgott ki. Most abban a helyzetben van, amikor bárkit megkaphat, akit csak akar... – Elhallgatok, de csak egy pillanatra, mert nem akarok időt adni arra, hogy Damen közbevágjon. – Biztos, hogy Roman elveszti a csáberejét, és lejjebb csúszik a listáján. Tudom, hogy Haven törekenynek tűnik, de valójában keményebb, mint gondolnád.

Felállok, jelzem, hogy vége a beszélgetésnek. Ami történt, megtörtént, és nem akarom, hogy Damen bármit tegyen vagy mondjon, amitől az eddiginél jobban kételkedni kezdek Haven és Roman kapcsolatának helyzetében.

Tétovázik, végignéz rajtam, figyel, aztán egy gyors mozdulattal elkapja a kezemet, és az ajtóhoz vezet, ahol a számra nyomja az ajkait. Elidőzünk, elvegyülünk egymásban, összeolvadunk, olyan soká nyújtjuk a csókot, amíg csak lehet, egyikünk sem akar elsőként elhúzódni.

Erősen hozzásimulok, a teste körvonalait alig halványítja el a folyton jelen lévő energifátyol kettőnk között. Széles mellkasa, a felsőteste hajlatai – minden centimétere olyan szorosan idomul hozzám, hogy lehetetlen megmondani, hol végződik ő, és hol kezdődöm én. Azt kívánom, bárcsak a csókunk véghezvinné a lehetetlent – eltörölné a vétkeimet –, azt a furcsa érzést, amit érzek –, elkergetné a sötét energiafelhőt, amely mostanában mindenhová követ!

– Mennem kell – suttogom, és elsőként töröm meg a varázslatot. Érzem, ahogy a forróság megnő közöttünk, érzem a lázas vonzást, a fájdalmas emlékeztetőt, hogy egyelőre ez minden, ami nekünk jutott.

Amikor beülök a kocsimba, és Damen visszamegy a házba, Rayne tűnik fel. Luna még mindig a vállán ül, mellette az ikertestvére, Romy.

– Ma van az az éjszaka. A Hold új fázisba lép – mondja összeszűkülten szemmel, eltökélt arccal. Más szó nem is szükséges, mindannyian tudjuk, mit jelent ez.

Bólintok, és rükkverbe kapcsolok, hogy letolassak a kocsibejáróról, amikor hozzáteszi:

– Tudod, mit kell tenned, ugye? Emlékszel a tervünkre?

Ismét bólíntok, és utálok, hogy ebbe a helyzetbe kerültem, tudom, hogy ha az ikreken múlik, ezt fogom hallgatni életem végéig.

Miközben kitolatok az utcára, üldöznek a gondolataik, beássák magukat az agyamba: *Nem szabad varázslatot használni önző, bűnös szándékkal. A karma háromszorosan fizet vissza érte.*

Négy

Az első dolog, amit megpillantok a házunk előtt, az Munoz ezüst Priusa. Emiatt, hogy őszinte legyek, szeretnék megfordulni, és elmenni bárhová. De nem teszem. Csak sóhajtok egyet, és beállok a garázsba. Tudom, hogy nincs más választásom, szembe kell néznem a dolgokkal.

A ténnyel, hogy a nagynéném/gondviselőm komolyan beleesett a törítanáromba.

A ténnyel, hogy baromira jobb *vacsoránál* találkozni vele, mint reggelinél, s ez utóbbi lehetőség, ha a dolgok ilyen gyors ütemben folynak, ahogy, csak idő kérdése: *Viszlát, Munoz tanár úr, hello Paul bácsi!* Láttam. Mintha már meg is történt volna. Most csak azt várom, hogy ők is rájöjjenek.

Besurranok az oldalajtón, halkan, lábujjhegyen, remélve, hogy feljutok a szobámba anélkül, hogy meglássanak, és jut egy kis idő magamra, amire nagyon nagy szükségem van, hogy pár dolgot elrendezzek.

Készülök, hogy feliszkoljak a lépcsőn, amikor Sabine kidugja a fejét a sarok mögül:

– De jó, gondoltam, hogy a te kocsidat hallottam a garázsban. Úgy fél óra múlva eszünk, de gyere le egy kicsit korábban!

Átpillantok a válla fölött, és Munozt keresem, de a falnak köszönhetően csak egy pár, bőrből készült férfiszandált látok, amelyek egy túltömött puffon pihennek. Annyira nyugodtnak és lazának látszanak, mintha soha máshová nem tartoztak volna, csak pontosan arra a helyre. Sabinéra nézek, a vállig érő szőke hajára, kipirult arcára, ragyogó, kék szemére, és megújítom a fogadalmamat, hogy örülni fogok a boldogságának – még ha nem is vagyok kifejezetten elragadtatva annak okától.

– Én... Mindjárt lejövök – felelem, mosolyt erőltetve az arcomra. – Csak megmosakszom, meg ilyenek... – A pillantásom visszavándorol Munozra. Képtelen vagyok levenni róla a szememet, mind egy, milyen zavaró a látvány. Komolyan gondolom, hogy csak azért, mert nyár van, nem kellene tantestületi lábakat látnom a házukban.

– Jó, ne maradj túl soká! – Elfordul, a haja átlendül a vállán, és közben hozzát teszi: – Jaj, majdnem elfelejtettem, ez neked jött.

Egy krémszínű borítékot kap fel az asztalról, és felém nyújtja. A bal felső sarokban lilával a *Titok és Holdsugár* felirat áll, az elején pedig Jude szögletes kézírásával a nevem és a címem.

Állok és bámulom, tudom, hogy el kellene vennem, az elejére simítanom a tenyeremet, és érzékelni a tartalmát, anélkül, hogy egyáltalán ki kellene nyitnom. De az a helyzet, hogy nem akarok hozzáérni, semmit sem akarok csinálni vele. A volt munkahelyemmel, vagy Jude-dal, a főnökömmel, és aki történetesen fontos szerepet játszott az összes életemben. Újra és újra felbukkant, és sikerült magára vonnia a figyelmemet, de aztán jött Damen, és magával ragadott. Egy több száz éves szerelmi háromszög, amely abban

a pillanatban ért véget, amelyikben megpillantottam az Ouroboros tetoválását múlt csütörtökön este.

És bár Damen állítja, hogy sokan viselnek ilyen tetkót, hogy az eredeti jelentése nem teljesen gonosz, csak Roman és Drina tették azzá, nem akarok esélyt adni a tévedésének.

Nem kockáztathatom, hogy Jude-ot nem tekintem *közülük* való-
nak, amikor teljesen biztosra veszem, hogy az.

– Ever? – Sabine félrebiccentett fejjel a szokásos pillantást lövelli felém: *Mindegy, hány könyvet olvasok el róluk, a kamaszok akár földön kívüliek is lehetnének.* Ezt a pillantást nagyon jól ismerem.

A tekintete arra ösztökél, hogy kikapjam a borítékot a kezéből, óvatosan fogjam meg a szélénél, és halvány mosoly után, reszkető kézzel, remegve nekivágjak a lépcsősornak. A boríték tartalma egy fizetési csekknek bizonyul, amelyet határozottan megérdemlek, de nincs szándékomban beváltani. Egy rövid üzenet van mellette, amelyben Jude azt kéri, tudassam vele, hogy vissza akarok-e menni, vagy nem, hogy felvehessen egy másik médiumot helyettem.

Ennyi.

Nem: *Mi a frász történt?*

Vagy: *Hogy is van az, hogy előbb majdnem megcsókoltál, aztán át-hajítottál az udvaron, bele a kerti bútorba?*

De ez azért van, mert már tudja. Végig tudta. És miközben én nem sejtettem, mire készül, ő nyilván tervezett *valamit*. Lehet, hogy egyelőre előttem jár a játszmaiban, de nem tudja, hogy lassan utolérem.

A kuka felé hajítom a levelet, gondolván, hogy a válaszom hiánya megfelelő válasz lesz. Hurkok és körök bonyolult koreográfiája és egy nagyon tökéletes, célzott nyolcas leírása után lágy, alig hallható puffanással a szemébe irányítom a borítékot, majd besétálok a gardróbomba, s leveszem a felső polcra az eszközeimet rejtő

dobozt. Mindent, amire szükségem lehet, hogy visszacsináljam, amit elrontottam.

Az időzítés megfelelő – új kezdet, tökéletes alkalom (az *egyetlen* alkalom Romy és Rayne szerint), hogy megtörjem a varázslatot, amelyet akaratlanul csináltam, amikor véletlenül a sötét erőket hívtam segítségül. A Hold növekvőben van, ami azt jelenti, hogy az istennő ébred, közeledik, miközben Hekaté, akit véletlenül megidéztem, lemerül az alvilágba, ahol a következő egy hónapban fog időzni, míg a Hold újra ki nem telik.

Belenyúlok a dobozba, kiveszem a gyertyákat, a kristályokat, a növényeket, olajokat és a füstölőt, amik majd kellenek. Egy perc alatt elrendezem őket, és abban a sorrendben helyezem el, amelyben használni fogom. Aztán levetkőzöm, és a kádba merülök a rituális fürdőhöz. Egy zacskó angyalgöyökert viszek magammal védelemért és rontás ellen, borókát, hogy elűzze a rossz szellemeket, rutát, hogy segítsen a gyógyulásban, az elme erősítésében és az átok megtörésében, meg néhány csepp keserűnarancs-olajat, hogy elűzze a gonoszt, és eltávolítson minden negatív energiát. Egészen lecsúszom a kádban, míg a lábam el nem éri a kád távolabbi végét, aztán a víz összezárul körülöttem, a peremről felemel néhány tiszta kvarckristályt, és azokat is a kádba húzza. Kántálni kezdek:

*Tisztítsd meg e testet,
Melyben így a varázslat gyökeret verhet!
Lelkem újjászületik, repül az útjára,
Add, hogy a varázslat megfogadjon ma éjszakára!*

De ezúttal nem úgy, mint a múltkor, amikor fürdővel kényeztettem magam. Nem képzelem magam elé Romant. Nem akarom látni,

míg fel nem készültem, míg csak nem lesz feltétlenül szükséges. Míg nem jön el valóban az ideje annak, hogy visszacsináljam, amit tettem.

Annál korábban olyan kockázat lenne, amit nem engedhetek meg magamnak.

Mióta az álmok elkezdődtek, nem bízhatok magamban.

Amikor az első alkalommal ébredtem abban a hideg, nyirkos ve-rejtekben, és Roman képe táncolt a fejemben, biztosra vettem, hogy annak a borzasztó éjszakának a következménye – amikor megtudtam az igazságot Jude-ról, és átváltoztattam Havent azzal, hogy megittam az elixírral. De mivel azóta is, minden éjjel visszatért az álom, és nemcsak éjjel, hanem a napközbeni ábrándozásaimat is kísérti, hogy furcsa, idegen lüktetéssel párosul, amely egyfolytában pulzál a testemben... ez meggyőzött arról, hogy Romynak és Rayne-nek igaza van.

Annak ellenére, hogy a varázslat után tökéletesen jól éreztem ma-gam, később, amikor minden kezdett világos lenni, elég egyértelmű-vé vált, hogy nem kis bajt csináltam.

Ahelyett, hogy Romant magamhoz kötöttem volna – én kötődtem őhöz.

Ahelyett, hogy a parancsomnak megfelelően ő keresne engem – én vagyok, aki szégyentelenül, reménytelenül koslat utána.

Amit Damen *soha* nem tudhat meg, Senki sem tudhatja meg. Nemcsak Damen korábbi figyelmeztetésének adna bizonyosságot a má-gia sötét oldaláról, amivel nem szabad játszani, és hogy az amatőrök, akik túl gyorsan vetik bele magukat, végül azon kapják magukat, hogy a fejükre nőtt – de az irántam tanúsított türelme is véget érne.

Talán ez lenne az utolsó csepp a pohárban.

Mély lélegzetet veszek, és még mélyebbre süllyedek, élvezem, ahogy a víz az államat nyaldossa, miközben felszívom a gyógyító

energiát, amelyet a kövek és a növények adnak. Tudom, hogy csak idő kérdése, és megszabadulok az áldatlan megszállottságtól, és mindent rendbe teszek. Amikor hűlni kezd a víz, a bőröm minden egyes négyzetcentiméterét lesikálom, hogy lemossam az új, romlott önmagamat, és helyreállítsam a régit, majd kimászom a kádból, és belebújok a fehér, csuklyás selyemköpenybe. Kényelmesen megkötöm az övet, és visszamegyek a gardróbba az athaméért. Ugyanaz a tör, amit Romy és Rayne kritizált, állítva, hogy túl éles, hogy energiát kellene elvágni vele, nem anyagot, s hogy rosszul csináltam az egészet. Sürgettek, hogy égessem el, olvasszam fémrúddá, és adjam nekik, hogy végigcsinálják az űzőrituálét. Nem akartak egy ilyen összetett feladatot egy megfontolatlan újoncra bízni, mint amilyen én vagyok.

És bár előttük beleegyeztem, hogy elégetem, és elhúztam a pengét a láng felett újra és újra, egyfajta mágikus megszentelésként, a tervük többi része lepergett rólam, mert meggyőződésem volt, hogy csak megragadják a lehetőséget, hogy még inkább bolondot csinálnak belőlem. Ha a valódi probléma, ahogy állítják, az, hogy a sötét hold éjszakáján mondtam el a varázsigét, akkor mit változtatna meg egy egyszerű kés?

De ezúttal, csak hogy biztos legyek a dolgomban, hozzáadtam néhány újabb követ a markolathoz, obszidiánnal díszítettem a védelem és a szerencse érdekében (amiről az ikrek állították, hogy sokra van szükségem). Kalcedonnal a bátorságért, az erőért, meg a győzelemért (ez mindig jó összeállítás), és hozzátettem egy türkizt is a gyógyításért és a csakrák megerősítése miatt (nyilvánvaló, hogy mindig is problémáim voltak a torokcsakrával, a tisztánlátás középpontjával). Mielőtt a pengét végighúznám a három fehér gyertya lángján, megszórom egy marék sóval. Szólítom a tűz, a levegő, a víz és a föld elemét, hogy elűzzék a sötétséget, és csak a fényt engedjék hozzám,

hogy kiszorítsanak minden gonoszt, és a jót hívják. Háromszor elismélem az igét, aztán szólítom a legnagyobb mágikus erőket, hogy lássák, megtörtént. Ezúttal biztosan a megfelelő erőket szólítom – a háromfejű, kígyóhajú Hekaté, az alvilág királynője helyett az istennőt.

Megtisztítom a helyet, amikor háromszor körüljárom. Egyik kezemben magasra tartom a füstölőt, a másikkban az athamét fogom. A rajtam keresztüláramló fehér fényt elképzelve varázskört húzok. A fény a fejem tetején át folyik a testembe, le a karomon, ki az athamén, egyenesen a padlóba. Körbe-körbe szövöm, kanyarítom és körözök, a ragyogó, csillogó fehér fény vékony szálait összefonva. A fény egyre magasabbra fonódik, míg végül egy szálban egyesül. Ezüstös gubóban vagyok, a legragyogóbb, legcsillogóbb fényben, amely tökéletesen bevon.

Letérdelek tiszta, szent helyem padlójára. A bal kezemet magam elé emelem, és a pengét végighúzom az élvonalamon. Mély levegőt veszek, amikor a tőr hegyét a húsomba mélyesztem, és folyni kezd a vérem. Behunyom a szemem, és gyorsan magam elé teremtek egy törökülésben ülő Romant, aki ellenállhatatlan, mélykék pillantással, hívogató mosollyal kísért. Igyekszem ellenállni bénító szépségének, a tagadhatatlan vonzerőnek, és a nyaka köré kötött, véráztatta zsinórra összpontosítok.

A zsinóron az én vérem van.

Ugyanaz a zsinór, amit múlt csütörtökön tettem a nyakába, amikor ugyanilyen rituálét végeztem – amelyben minden működni látszott, amíg csak el nem romlott, és tragikus véget ért. De ezúttal minden más. Más a szándékom. Vissza akarom kapni a véretem. El akarom *oldozni* magamat.

Gyorsan belevágok a varázsigébe, mielőtt Roman elhalványulna:

*E csomót most kioldom,
Előtted a varázslatot kioltom.
Egykor szoros hurok volt,
Forduljon most jóra a sors.
Szorításod semmi marad,
Csomót oldok, legyenek szabad.
Elküldöm hát, ne ártson,
A változás egy napot se várjon!
Így akarom, ez a szavam – így legyen!*

Hunyorgok az erős szélben, amely átsöpör a varázskörömön, és nekifeszül a falaimnak, miközben villámcsapás fénylik, és mennydörgés robajlik a fejem fölött. Felemelem a jobb tenyeremet nyitva, készen – a pillantásom *Romanébe* mélyed, miközben az akaratommal kioldom a csomót a nyakán, és visszahívom a véretem.

Vissza oda, ahonnan származik.

Vissza, ahová tartozik.

Tágra nyílik a szemem izgatottságomban, amikor a vér megsebzett tenyerem felé ível, és a zsinór a nyaka körül kivilágosodik, kifehéredik, majd teljesen tiszta lesz, mint aznap, amikor elkezdődött.

De amint én felkészültem, hogy örökre elűzőm őt, és megszabadítom magam a szentségtelen kötelékből, az a furcsa, idegenszerű lüktetés, az a förtelmes betolakodó olyan erővel kezd el kúszni bennem, olyan elszántsággal, hogy gyorsan legyőz, nem tudom megállítani.

A bennem élő szörnyeteg most felébredt, nyújtózkodik, és kitarító, lüktető éhsége kielégülést követel. A szívem hevesen ver, a testem

remeg – és nem számít, milyen erősen küzdök ellene, hasztalan. A sóvárgása túsza vagyok, a vágyai fogja, lényegtelennek válok. Egyetlen célom, hogy kielégítsem a vágyait, hogy lássam, sikerült.

Gyámoltalanul figyelem, ahogy a kör megismétli önmagát. A vérem megzúdul, átázta a kötelet Roman nyakán, míg az vörössé és nehézzé válik, vastag csíkot hagyva a mellkasán. És nem számít, mit teszek, nem számít, milyen erősen próbálok – nem lehet megállítani.

Nem tudom megállítani pillantásának tagadhatatlan csábítását.

Nem tudok parancsolni a végtagjaimnak, amelyek felé nyúlnak.

Nem tudok véget vetni a varázslatnak, amely hozzá láncol.

A teste, akár a mágnes, csak engem keres, kevesebb, mint egy másodperc alatt eltünteti a közöttünk lévő távolságot. És most, szorosan összesimuló térdekkel, felhevült homlokkal – védtelen vagyok, erőtlen –, képtelen vagyok megfékezni az elviselhetetlen vágyakozást *iránta*.

Csak őt látom.

Csak ő kell.

Az egész világ leszűkül a kettőnk tekintete közötti űrre. Nedves, hívogató szája csak egy hajszálnyira van az enyémtől, ahogy az arcátlan betolakodó, a furcsa, idegen lüktetés előrelódít, hogy összefonódjam, egyesüljek, eggyé váljak vele.

A szám az ajka felé közelít, közelebb, még közelebb, amikor valahonnan mélyről, valahonnan, ahová el sem érek, Damen emléke, illata, képe pislákol fel. Egy röpke villanás a sötétben – de elegendő, hogy emlékeztessen, *ki* vagyok, *mi* vagyok, és mi a *valódi* okom, hogy itt vagyok.

Épp elég, hogy kitörjek a szörnyű álmomból, és felkiáltok:

– *Ne!*

Hátraugrom, eltávolodok tőle – ettől a *dologtól*. Olyan gyorsan és hevesen mozdulok, hogy a háló összeomlik körülöttem, a gyertyák kialszanak, és Roman eltűnik a szemem elől.

A történetek egyetlen nyoma a zakatoló szívem, a vérfoltos köpeny és a torkomban vibráló szavak.

– Ne, ne, ne, ne, ne, ne, istenem, kérlek, ne!

– Ever!

Körülnézek a gardróbban, lázasan markolom a tisztíthatatlanul vérmocskos köpenyt, remélve, hogy Sabine elmegy, ad egy kis időt, vagy legalábbis eleget, hogy kitaláljam...

– Ever, jól vagy? Mindjárt kész a vacsora, lejöhetnél már!

– Jó, csak... – Behunyom a szememet, gyorsan eltüntettem a köpenyt, és egyszerű, kék ruhát képzelek magamra helyette. Fogalmam sincs, mit tegyek most, merre tovább. De egy dolog világos: Romynak és Rayne-nek nem mondhatom el. A legutóbbi baklövéssemnek már tanúi voltak, és ezt életem végéig hallgathatnám. Egyébként is túl közel állnak Damenhez, és sosem bocsátanának meg nekem.

– Máris lent vagyok, tényleg! – szólok ki. Érzem, hogy Sabine az ajtó túloldalán azon tanakodik, hogy berontson-e vagy sem.

– Öt perc! – figyelmeztet lemondó hangon. – Aztán én viszlek le!

Behunyom a szemem, és megrázom a fejemet. Belebújok egy papucsba, két kézzel átfésülöm a hajamat. Nagy gondot fordítok arra, hogy kívülről minden tiszta és érintetlen legyen, mert belül kétségtelesenül a lehető legrosszabbra fordultak a dolgok az imént.

Öt

Kisurranok az oldalsó kapun az utcára. Az utolsó üveg borukat iszogató Sabine és Munoz nevetése száll utánam, amikor futni kezdek. Gondosan ügyelek a tempóra, nem futok sem túl gyorsan, sem túl lassan, mert nem szeretném felhívni magamra a figyelmét annak, aki esetleg lát.

Épp elég kellemetlen volt magyarázkodni Sabinének. Különösen, miután lenyeltem a barbecue csirkemell háromnegyedét, egy kupac krumplisalátát, egy egész főtt kukoricát és másfél pohár szódát – egyik sem érdekelt egy kicsit sem –, amelyektől végül teljesen új gyanú árnyéka borult rám.

Sabine emelt hangon nyűszítve, riadtan kérdezte:

– *Most? De mindjárt besötétedik, és most ettél!* – Folyton figyelő pillantása végigsiklott rajtam, miközben az agyában egy új eshetőség fogalmazódott meg: *Sportbulimia!*

Az anorexiát és az egyszerű bulimiát kirostálta, mint a furcsa viselkedésemet és a még furcsább étkezési szokásaimat magyarázó okokat, és most valami újat talált. Semmi kétségem afelől, hogy be fog iktatni egy látogatást a könyvesbolt „csináld magad” részlegébe a hétvégén.

Bárcsak elmagyarázhatnám neki, leültetném, és azt mondanám: „Nyugi. Egyáltalán nem arról van szó, amire gondolsz. Halhatatlan vagyok. Csak az elixírre van szükségem. De most van némi megoldandó varázsige-problémám, úgyhogy... *ne maradj fenn miattam!*”

De ez sosem fog megtörténni. Nem *történhet* meg. Damen világosan a tudtomra adta, hogy titokban kell tartanunk a halhatatlanságunkat. És miután láttam, mi történik, ha rossz kezekbe kerül, azt kell hogy mondjam, száz százalékig egyetértek vele.

De ezt titokban tartani, életem egyik legnagyobb megpróbáltatása, és itt jön a képbe a kocogás. Most a felszínen (vagy legalábbis amennyire Sabinét és Munozt érinti), olyan ember vagyok, aki esténként pólóba, tornacsukába és rövidnadrágba bújlik, és futni megy.

Egész normális kifogás, hogy kijussak a házból, és távol kerüljek Munoztól, akit – nem tehetek róla – kedvelek, mint embert, még ha nem is akartam soha így megismerni.

Egész normális kifogás, hogy elkerüljek a nagynéném közeléből, aki olyan kedves, tapintatos és segítőkész velem szemben, hogy nem tehetek róla, de a világ legpocsecskább unokahúgának érzem magam, amiért annyi bajt okoztam.

Egész normális kifogás, hogy elmeneküljek két csodálatos, jólelkű embertől, és egy sokkal sötétebb, egyáltalán nem egészséges meg szállottságnak hódoljak.

Ami a markában tart.

Amit elszántan le akarok győzni.

Gyors balkanyarral befordulok a következő utcán. Észreveszem, hogy a kocsik, a beton, a járdák, az ablakok attól a fényes aranszín-től foltosak, amely a varázslatos óra végét kíséri – a napsütés első és utolsó órájának fénye, amelyben minden lágyabbnak, melegebbnek

tűnik a nap vörösében. Az izmaim pumpálnak, a lábam gyorsabban mozog, nő a sebességem, bár tudom, és próbálok lelassítani – túl veszélyes, túl kockázatos, valaki megláthat –, de mégis tovább futok. Képtelen vagyok megállni. Már nem én irányítom saját magamat.

Úgy haladok a céloom felé, ahogy az iránytű mutatója mered északra: teljes létezésem egyetlenegy pontra irányul. Autók, házak, emberek – körülöttem minden egyetlen narancsos maszattá mosódik el, ahogy utcáról utcára haladok. A szívem dörömböl a mellkasomban, de nem a futástól vagy a megerőltetéstől, hisz igazából alig izzadok.

Ez az elektromosság a bensőmben csak a közeledésről szól.

Az egyszerű tényről, hogy közel vagyok...

Egyre közelebb...

Majdnem ott vagyok.

Sziréndalként vonz egy bizonytalan végzet felé, és nem érzem úgy, hogy elég gyorsan odaérhetnék.

Abban a másodpercben, hogy meglátom, megállok. A látómezőm összeszűkül, és körülöttem minden megszűnik létezni. Roman ajtaját bámulva próbálok visszavonulásra bírni a szörnyet. Megújul az elhatározásom, hogy legyőzöm a furcsa, idegen dobolást magamban, miközben mást sem szeretnék, csak besurranni lazán, könnyedén, és szembenézni Romannel, hogy egyszer és mindenkorra véget vessünk ennek.

Rákényszerítem magam, hogy hosszúkat, mélyeket lélegezzek, miközben erőt gyűjtök. Épp megtenném az első lépést, amikor a nevemet hallom azon a hangon, amelyről reméltem, hogy többé sosem szól hozzám.

Felém sétál, félrebillentett fejjel, hűvösen és lazán, akár egy nyári szellő. A bal karján vastag kötés van, és egy tengerészkek pólyával

van felkötve. Megáll egy kicsivel előttem, szándékosan karnyújtásnyi távolságon kívül, és így szól:

– Mit csinálsz?

Nagyot nyelek. Megkönnyebbülök, hogy csillapodik a lüktetés, csökken, és mégis megrémülök, hogy az első reakcióm nem a futás, nem az, hogy befejezzem, amit elkezdtem, és a többi részét is gipszbe tegyem, hanem hogy *hazudjak*. Hogy kifogást keressek, arra, hogy kimelegedve, báméskodva s a nyálatomat csorgatva állok Roman üzlete előtt.

– *Te* mit csinálsz? – hunyorgok rá résnyre szűkült szemmel, miközben nyersen végigmérem. Tudom, hogy aligha véletlen, hogy őt is itt találom. Végül is barátok, ugyanannak a gonosz, halhatatlan törzsnek a tagjai. – Ó, és milyen jó kis kellék – intek az állítólag törött karja felé, amely valószínűleg elég jó álca azok számára, akik nem tudják, mi a helyzet. Nagy kár, hogy én tudom.

Rám néz, fejcsóválva megdörzsöli az állát. Egyenletes, nyugodt, *majdnem* meggyőző hangon így szól:

– Ever, jól vagy? Nem festesz valami jól...

Fejcsóválva forгатom a szememet.

– Szép próbálkozás, Jude, azt meg kell hagyni. – A „*te meg mi a francról beszélsz*” pillantását így verem vissza: – Most komolyan. Úgy teszel, mintha aggódnál értem, sérülést színlelsz, felkészültél arra, hogy végigcsinálsz, ugye?

Jude a homlokát ráncolja, és félrebillenti a fejét, amitől néhány aranybarna rasztafonata átomlik a vállán, és a derekától néhány ujjnyival lóg. Megtévesztően helyes és barátságos arca csupa ránc és komolyság, amikor megszólal:

– Hidd el, nem színlelek! Bárcsak úgy lenne! Emlékszel, hogy felkaptál, mint egy frizbit, és áthajítottál az udvarotokon? – A karjára

mutat. – *Ez a végeredmény. Egy rakás zúzódás, egy törött orsócsont, és néhány komolyan elcseszett ujjcsont, az orvos elmondása szerint.*

Felsóhajtok, és megrázom a fejemet. Nincs időm erre a kérdezz-felelekre. Romanhez kell mennem, megmutatni, hogy nem tud irányítani – hogy semmit sem jelent nekem –, megmutatni, ki a főnök. Biztos, hogy valamiképp felelős azért, ami velem történik, és meg kell győződnöm, hogy adja át az ellenszert, és vessünk véget ennek a játéknak.

– Biztos vagyok abban, hogy ez nagyon hihetőnek tűnik a legtöbb ember számára, de sajnálatos módon én nem tartozom közéjük. Én jobban tudom. És az igazság az, hogy te *tudod*, hogy jobban tudom. Úgyhogy csak térjünk a tárgyra! *A gonoszok nem sérülnek meg.* Legálábbis nem hosszú időre. Azonnali gyógyulási képességeitek vannak, de ezt már tudtad, nem igaz?

Rám néz, zavartan összeráncolja a szemöldökét, és hátralép egy lépést. Igazság szerint tényleg úgy tűnik, mint aki összezavarodott.

– Miről beszélsz? – Körülnéz, aztán vissza rám. – *Gonoszok?* Komolyan beszélsz?

Felsóhajtok. Az ujjaimmal a csípőmön dobolva felelem:

– Khm, ha-hó! *Roman törzsének gonosz tagjai.* Mond ez neked valamit? – A fejemet csóválom szemforgatva. – Ne tégy úgy, mintha nem tartoznál közéjük! Láttam a tetkódat.

Jude tovább bámul rám, ugyanazzal a zavart, tátott szájú arckifejezéssel. Csak arra tudok gondolni: *Még jó, hogy nem színész, mert elég silány az eszköztára.*

– Khm, ha-hó! *Az Ouroboros? A hátadon?* – Forгатom a szemem.

– *Láttam. Tudod*, hogy láttam. Valószínűleg azt *akartad*, hogy lássam, különben miért győztél volna meg, hogy üljek be a jacuzziba...

– Megrázom a fejem. – Mindegy, mondjuk, hogy mindent elárult arról, amit tudnom kellett. Mindent, amit *akartál*, hogy tudjak.

Úgyhogy nyugodtan hagyj fel a színjátékkal mostantól, mindennel tisztában vagyok.

Áll előttem, és az ép kezével az állat dörzsölgeti, miközben a pilantása a környéket vizslatja, mintha erősítést keresne. *Mintha az segítené neki.*

– Ever, ezer éve megvan az a tetoválás. Valójában én...

– Ó, azt lefogadom. – Biccentek, nem hagyom, hogy befejezze. – Mondd, mikor változtatott át Roman? Melyik évszázadban? Tizen-nyolcadik, tizenkilencedik? Gyerünk, nekem elmondhatod! Még ha régen is történt, biztosan sosem felejtesz el egy olyan pillanatot.

Jude összedörzsöli az ajkait, amitől előugranak a gödröcskái az arca két oldalán, de ez sem térít el. Többé nem működik az ilyesmi. Nem mintha valaha is működött volna igazán.

– Figyelj! – mondja. Küzd, hogy a hangja halk és nyugodt maradjon, bár az aurája mindent elmond, amikor hirtelen sötétté és töredezetté válik, teljes egészében felfedve az idegességét. – *Őszintén* mondom, hogy gőzöm sincs, miről beszélsz. Komolyan, Ever, ha esetleg nem hallanád, ez az egész meglehetősen elmebetegnek hangzik. És az az igazság, hogy ennek ellenére, *mindennek* ellenére – megrántja a pólyát a karján – tényleg szeretnék neked segíteni... de... hát... elég reménytelennek látszik ezzel a „*gonoszokkal*”, meg „*átváltoztatással*”, és... – Megrázza a fejét. – De hadd kérdezzek valamit! Ha ez a Roman csávó tényleg olyan rossz, mint mondod, akkor miért koslatsz az üzlete előtt izgatottan és kimelegedve, mint a gazdájára váró kutya?

Jude-ról az üzlet ajtajára pillantok. Kipirul az arcom, zakatol a szívem, és érzékelem, hogy rajtakaptak, de nem ismerem be.

– Nem *koslatok*... én... – Összeszorítom a számat. Mi a csudának védekezem, amikor nyilván ő az, aki rosszban sántikál? – Amúgy meg

nem mintha én nem kérdezhetném tőled ugyanezt, mivel, utálok felhívni rá a figyelmet, te is itt ácsorogsz. – Végigmérem bronzos bőrét, kissé görbe első fogait – nagyon valószínű, hogy okkal hagyta így, hogy átverje az embereket, az olyanokat, mint én. És a szeme – az az elképesztő kék/zöld szempár... Ugyanaz, amelybe az elmúlt négy-száz évben is belenézttem. De többé már nem. Nem, amióta rájöttem, hogy ő is *közülük* való. Most már tényleg túl vagyunk ezen.

Jude vállat von, és védekezőn dörzsölgeti a nyakába akasztott kendőt, ami a karját tartja.

– Semmi baljóslatú, csak megyek hazafelé, ennyi. Ha még emlékszel, szombaton korán zárunk.

Összeszűkül a szemem. Egy pillanatra sem tud bolonddá tenni. Az egész nagyon kézenfekvő. *Majdnem* hihető. De nem eléggé.

– Az utca végén lakom – mutat valahová, egy ismeretlen helyre a távolban, ami valószínűleg nem is létezik. De a tekintetem nem követi a kezét. A szemébe nézek. Nem bocsáthatom le a falaimat. Egyetlen másodpercre sem. Talán eddig bolondot csinált belőlem, de most már tudom. Most már tudom, micsoda is ő.

Közelebb lép. Lassan, óvatosan, hogy megtartsa a biztonságos távolságot, és kartávolságon kívül maradjon.

– Esetleg megihatnánk egy kávét, vagy valamit. Menjünk el valami nyugodt helyre, ahol leülhetünk beszélgetni. Úgy látom, szükség van egy kis nyugalomra. Mit mondasz?

Tovább tanulmányozom. Kitartó, ezt meg kell hagyni.

– Persze – mosolygok beleegyezően bólogatva. – Irtó jó lenne elmenni valami nyugodt helyre, letenni magam, inni egy kávét, és kedvesen, hosszan *csacsogni*... De előbb be kell bizonyítanod nekem valamit.

A teste megfeszül, és az aurája – az ál-aurája – megremeg, de nem veszem be.

– Be kell bizonyítanod, hogy nem vagy *közülük* való.

Jude hunyorog, az arca aggodalomtól borús.

– Ever, nem tudom, miről...

Eláll a szava, amikor megpillantja a kezemben az athamét. A drágakövekkel kirakott markolat a pár órája használt tör pontos másolata. Gondoltam, hogy szükségem lesz minden szerencsére és védelemre, amit a kövek adhatnak, különösen, ha az történik, amit gondolok.

– Csak egyféleképpen igazolhatod magad – mondom halkán, a szemébe nézve. Egy kis lépést teszek előre, majd még egyet. – És tudni fogom, ha csalsz, úgyhogy meg se próbáld! Ja, és figyelmeztetnem kell téged, hogy nem felelhetek azért, ami történik, ha bebizonyítottam, hogy hazudsz. De ne aggódj, hisz te is tudod, csak egy pillanatra fáj...

Látja, hogy mozdulok, hogy egyenesen felé lendülök, és bár mindent megtesz, hogy félretáncoljon előlem, én túl gyors vagyok, és mielőtt rádöbbenne, már ott is vagyok.

Megragadom az ép karját, és átdöföm a bőrén az athamét, tudva, hogy a vérzés másodpercek múlva eláll, a seb pedig összeforr.

Csak idő kérdése, hogy...

– *Istenem!* – suttogom kitágult szemmel, kiszáradt torokkal. Figyelem, ahogy Jude lába megrogy, tántorog, és kis híján elveszíti az egyensúlyát.

Pillantása köztem és a seb között cikázik. Mindketten azt figyeljük, ahogy a vér átáztatja a ruháját, és egyre növekvő, vörös tócsában a betonra folyik.

– Te megőrültél? – üvölti. – Mi a *francot* műveltél?

– Én... – A szám tátva marad a sokktól, képtelen vagyok szavakat formálni, levenni a szememet a tátongó vágásról, amit ejtettem.

Miért nem gyógyul? Miért vérzik még mindig? Ó, basszus!

– Annyira... sajnálom... nem tudom megmagyarázni... én... – Jude felé nyúlok, de ő esetlenül, bizonytalanul elhúzódik, nem akarja, hogy hozzáérjek.

– Figyelj! – szól, és a sebre nyomja a kendőt, próbálja elállítani a vérzést, de csak rosszabb lesz. – Nem tudom, mit akarsz, vagy hogy mi bajod van, Ever, de végeztünk. Menj el! Most!

Nemet intek.

– Hadd vigyelek kórházba! Itt az ambulancia az utcában, és én...

Behunyam a szemem, és egy frottírkendőt varázsolok a semmiből, hogy a sebre szorítsam, míg szakszerű segítséget nem szerzünk. Látom, hogy milyen sápadt és bizonytalan lett, és tudom, hogy nincs vesztegetni való időnk.

A tiltakozásával nem törődve átkarolom, és az imént manifesztálódott kocsit felé vezetem. A furcsa, kitartó lüktetés egyelőre lecsillapodott, de még rákényszerít, hogy visszanézzek. Épp időben, hogy lássam, ahogy Roman az ablak mögül figyel minket csillogó szemmel. Az arca eltorzul a nevetéstől, amikor a táblát a *NYITVA* feliratról átfordítja a *ZÁRVA* oldalára.

dark flame

sötét láng

*A szerelmük számtalan évszázada lángol
– most sötét véget érhet az utazásuk...*

Roman az ajtófélfának támaszkodva nevet, és közelebb bír.

És mindannak ellenére, amit a jóról és rosszról, halhatatlanokról és gonosz halhatatlanokról tudok, lépek egyet felé. Egy kicsi lépés a megsemmisülés felé, amelyet gyorsan követ egy újabb. És még egy. A pillantásom Romanre szegeződik – a gyönyörű, csodálatos Romanre. Csak őt látom. Csak őrá van szükségem.

– Mindig tudtam, hogy megenyhülsz – vigyorgok. A pillantásával lassan végigmér, és közben a hajamba tűr. – Isten hozott a sötét oldalon, Ever! Szerintem boldog leszel itt.”

E sötéten csábító regényben Ever a saját teste és lelke irányításáért küzd

– és az időtlen, igaz szerelemért, amelyet évszázadok óta hajszol.

Ever segíteni akar Havennek, amikor halhatatlanként életre kelti.

De Haven megrészegül új erejétől, és gátlástalanná válik.

Elhangzik a végső fenyegetés: hogy felfedi titkukat a világnak.

Ever küzdelme azonban, hogy titokban tartsa

a halhatatlanokat, csak közelebb sodorja Havent az ellenséghez:

Romanhez és aljas barátaihoz.

Ever egyre mélyebbre süllyed a fekete mágiában, hogy megszabadítsa

Dament Roman hatalmától. De amikor a varázslata rosszul sül el,

az épp ahhoz a pasihoz köti őt, aki elszántan el akarja pusztítani.

Furcsa, idegen lüktetés tombol benne, és mindegy, mit tesz,

csak Romanre tud gondolni – csak az ő érintésére vágyik.

Miközben próbál ellenállni a szilaj vonzásnak, az azzal fenyegeti, hogy elemészti.

Roman nagyon is hajlandó kihasználni Ever gyengeségét...

Ever pedig egyre közelebb araszol a megadáshoz.

Lázasan próbálja megtörni a varázslatot, mielőtt túl késő lenne,

és Jude-hoz fordul segítségért. Hogy megmeneküljön, kockára tesz mindent,

amit ismer és szeret – még a jövőjét is Damennel.

Tudd meg a titkukat! Örökké emlékezni fogsz rá...

Tizennégy éves kortól ajánljuk

2 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek